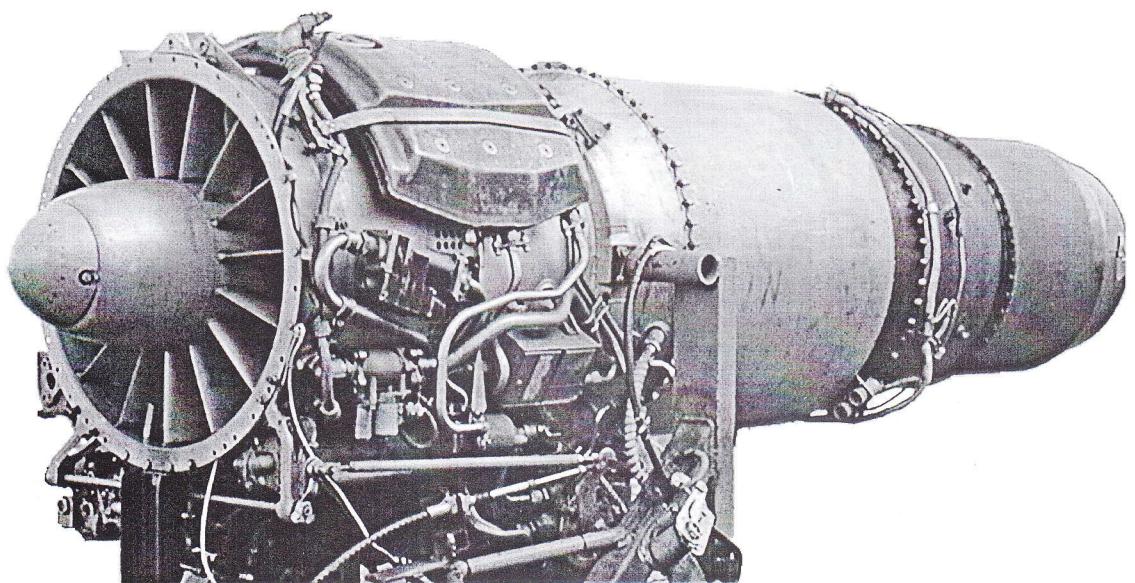

M l a d i k a

Gimnazija Ledina | Mladika | številka 2 | šolsko leto 2005/06 | Ni za prosto prodajo | <http://mladika.ledina.org>

MOTOR

Uvodnik

Vsek začetek ima svoj konec. Tudi šolsko leto. Kot ste najbrž že opazili, je dan za dnem bliže. Za nekatere je bilo to leto uspešno, spet drugi pa bi ga radi čimprej pozabili. Za ene bo to zadnje leto premagovanj ledinskih stopnišč, uporabljanja ledinskega WC papirja in prijetnih odmorov ob skodelici kave iz ledinskega kavomata. Preživeli so vsa 4 leta (mogoče 5) ledinskega terorja in prepričana sem, da je med temi zidovi polno zanje dragocenih spominov, ter da je nihče ne bo zapustil z lahkim srcem.
SLAVA JIM!

Nekateri zaključujete šele prvo leto in še vedno niste odkrili vse čarobnosti ledinskih kotičkov, omaric in nenazadnje tudi klopi. Hja, za vse je še čas. To leto je bilo pravzaprav kar pestro. Na Ledini, v Sloveniji in po svetu. Dogajale so se spremembe, vršili škandali... Ledinski dan odprtih vrat je bil zanimiv, informativni dnevi prav tako, mesec kulture uspešno izpeljan. Dobili smo novega dobavitelja šolske prehrane, stari se je temu uprl. Obiskali so nas in Danci in Nizozemci... Skratka, preveč je vsega, da bi naštevala.

Vsem želim, da bi uspešno zaključili leto. Morebitnim žrtvam popravcev pa, da se jim ne podre ves svet in naj ne obupajo - saj veste, življenje je borba. So vzponi in padci, zato raje poskrbimo, da se iz slednjih čimveč naučimo. Poskrbite, da bodo zadnji dnevi čim bolj prijetni in zabavni, mogoče se vam kmalu posveti, kje je čarobnost ledinskega življenja.

Previdno vozite :)

M.G.

Vsebina

Uvodnik	3
Vsebina	4

INTERVJU

Kevin Koradin	5
Aljaž Pegan	6
Katja Videk	7
Jernej Kržič	8
Vladimir Mićković	8
Laurent Guibelin	9

KULTURA

Kritika Viktorjev 2005	11
Mesec kulture	11
Life is just behind a door	11
21. festival gejevskega in lezbičnega filma	12
Pesmi	12
Srečanje dveh političnih blokov	13
Krstna izmenjava	13
Škatle	14
Pevski zbor	14

TOTALNO RESNO

Ste se kdaj vprašali?	15
H5N1	16
Križanka	17
Vici	17
Sexy Rexy & Poulonca	18
Prostovoljstvo	19
Ledina je hotel	19
Štiri leta...	19
Šolnina...	20

ŠPORT

45. pokal Vitranc	20
Povprečen uspeh tekačev	21
Novice iz sveta najnevarnejšega športa	22
Prvenstvo v namižnem tenisu	22

Mentorica

prof. Nadja Gliha

Glavni urednik

Bogdan Petrovčič

Odgovorna urednica

Mali grmiček (M.G.)

Novinarji

Bacci
 Bajaderce
 Basketgirl
 Bogdan Petrovčič
 Invisible
 Just me
 Mali grmiček
 Morski želodek
 Nero
 Pee Jay
 Smajli
 The only Placebo addict

Oblikovanje in prelom strani

Dejan Dežman

Žiga Emeršič

Naslovница

Ema Jeras

Viri

Mistrstvo za finance:
www.gov.si/mf

intervju

Član skupine Tide, Kevin Koradin

KLJUB MAJHNOSTI NAŠE DRŽAVE JE GLASBENI TRG NASIČEN Z RAZNIMI IZVAJALCI. NOVE 'ZVEZDE' SE KAR NAPREJ POJAVA LJUJO IN TONEJO. O KVALITETI BI SE TU SICER DALO RAZPRAVLJATI, SAJ JE ZA USPEH OČITNO VSE BOLJ POMEMBEN VIDEZ IN RAZNI 'PLASTIČNI' ŠKANDALI. ENA REDKIH NOVIH GLASBENIH SKUPIN, KI JE PO MOJEM MNENJU KVALITETNA, JE SKUPINA TIDE. DA BI VAM JO PREDSTAVILA, JE ZATO PRED VAMI INTERVJU S PEVCEM KEVINOM.

1. Ste dokaj sveža skupina na slovenski sceni. Lahko najprej malo opišeš delovanje skupine?

Skupina Tide je začela delovati leta 2000 na Nizozemskem. Nastopali smo v drugačni zasedbi kot danes, a je kasneje vse skupaj za nekaj let stagniralo po odhodu prvega bobnarja v Kopenhagen. Pred približno enim letom sem se vrnil domov v Slovenijo in ponovno srečal stare kolege, s katerimi smo včasih igrali pri različnih lokalnih skupinah. Že po prvih vajah s

Petrom Kokotcem (kitara) in Matejem Bateličem (bas), sem slišal velik potencial. Ko se nam je pridružil še Gregor Jakac (bobni), je stvar po domače povedano zalaufala.

Stvari so se začele hitro obračati v pravo smer. Vse skladbe in besedila sem imel že napisana, tako da smo skladbe samo preigravali in delali na aranžmajih. Dobili smo menedžment, založbo in kmalu za tem izdali prvenec Seven Days.

Trenutno veliko nastopamo po Sloveniji, za drugo leto pa načrtujemo tudi prve koncerte v tujini.

2. Kako bi opredelili zvrst glasbe, ki jo igrate? Kdo so vaši idoli?

Glasbo, ki jo igramo, bi zelo enostavno opredelili kot sodobni rock. Prej kot idole imamo vsak svoje vzornike. Da ne bom zdaj našteval vseh glasbenih skupin in pevcev, ki so vplivali name in na ostale člane, lahko tovrstne informacije dobite na naši spletni strani: www.tide-band.com.

Poslušamo tako nove kot stare bende in izvajalce.

3. Kaj pomeni ime skupine?

Tide ne pomeni samo plimovanje kot si marsikdo razлага, temveč tudi spremenjanje. Ko poslušaš naš cd, opaziš, da se nekako "sprehajamo" med različnimi žanri rock glasbe. Torej, nekaj kar narašča in se spreminja. Želeli smo si kratko ime, ki bi si ga vsak lahko zapomnil. Sicer pa tudi, če bi bili tides ali bites ali karkoli že, bi reakcije bile enake, ker je bistvo, kot sem že omenil, glasba.

4. Kako se privajate na odziv javnosti?

Dobro se privajamo. Za sabo imamo veliko izkušenj in nismo taki ljudje, ki bi jim pojavitvenje v medijih stopilo v glavo. Bistvo je glasba.

Vsi ste zato vabljeni, da se udeležujete foruma na naši spletni strani. Povejte, katere skladbe so vam najbolj všeč, kaj si mislite o glasbeni sceni v Sloveniji itd.

5. Union ali laško?

Oboje. Eni pijemo union, drugi laško.

6. Katero vrsto mehčalca uporabljaš?

Silan (sensitive) :).

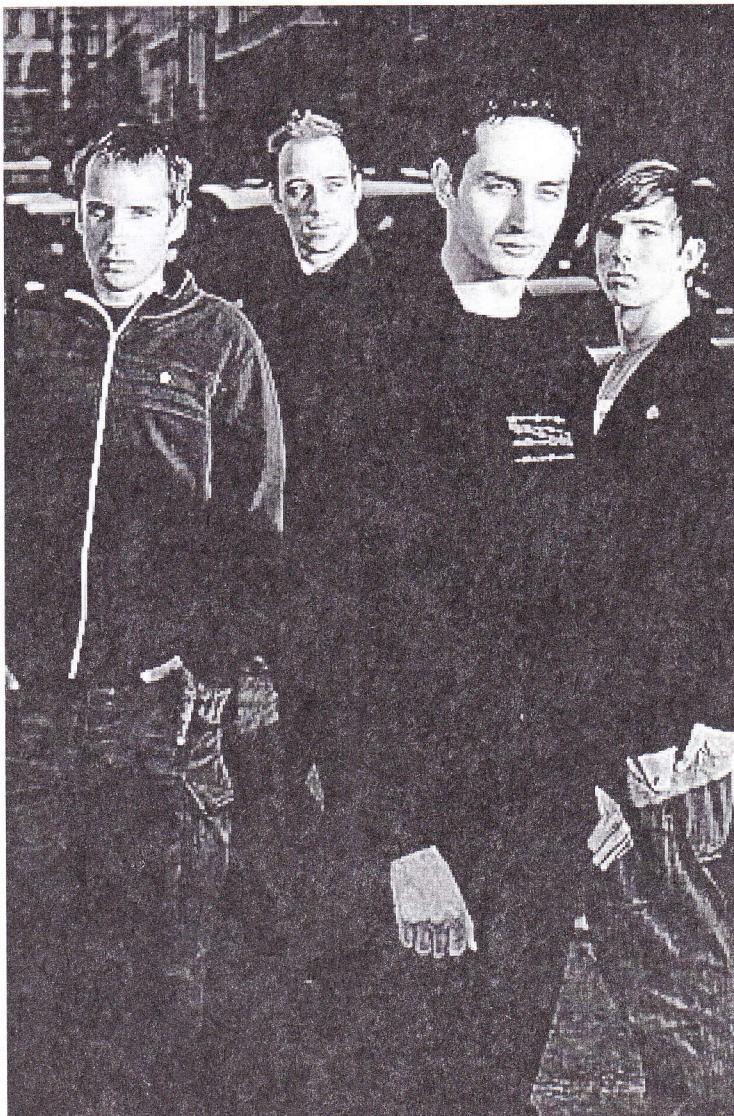
7. Kako komentiraš dogajanje na slovenski glasbeni sceni in napad takojimenovanih turbofolk skupin?

Pomankanje dobrih skupin, dobre glasbe. Za napad 'turbofolk' skupin so po mojem mnenju krivi predvsem mediji, ki jim posvečajo toliko pozornosti...ali pa so ljudje čisto ponoreli :).

8. Od kod črpaš navdih za besedila?

Kot glavni tekstopisec črpam navdih iz vsakdanjega življenja. Včasih je lahko tema nekaj, kar preberem, v večini primerov pa so moji teksti zelo osebne življenjske zgodbe. Na tak način se s svojimi besedili najbolj približam ljudem.

The only placebo addict

intervju

Aljaž Pegan

EKSCLUSIVNO! Intervju z Aljažem Pegantom, enim od trenutno najboljših gimnastičarjev na svetu, s katerim se lahko ponašamo, da je pred leti »gulil« ledinske klopi. Intervju sva naredili v eni od telovadnic športnega društva Trnovo, kjer Pegan trenira. Ste pripravljeni? ...tri.... štiri....ZAAAAAJ:...

Kdaj ste nazadnje prestopili velika vrata gimnazije Ledina kot njen dijak?

Hm, sej ne vem več. Takrat, ko sem šou u vojsko Ja, kdaj je pa to blo? (smeh) ... (se posvetuje z trenerjem)... ja 18 sm biu star. Zdej pa računat... Ja, 93' leta mislm, da je blo... februarja!

Kakšne spomine imate na srednješolske dni?

Jah....s to sredno šolo se hvalt lih ne morem. Pa ne, da ne bo pomote, s samo šolo ni blo nč dost narobe, sam meu sem drugače izkoriščen čas kot moji sovrstniki, sošolci. Treningi so mi vzel velik cajta, na petkove žure npr. nism hodu, ker sem meu nasledn dan navsezgodni trening. Dostikrat zarad raznih tekmovanj nisem biu prisoten pri pouku, pr testih...kar je peljalo do tega, da sem bil neocenjen, tko da sem večinoma izdeloval za nazaj. Matematika pa mi je delala največ težav. Na razne zaklučne izlete nisem hodu, kar je potem tud vplivalo na moj odnos s sošolci, s katerimi se prav zarad zgori naštetih razlogov niti nisem družil in tudi ne ohranil stikov. Učenje pa treningi - spomini na te dni.

Kakšni pa so spomini na profesorje? So bili razumevajoči glede na vaše stanje?

Ja, morm rečt, da so kr bli. No eni bolj, drugi manj. Sej tko je verjetn tut zdej.

čudn, da dosegate tako vrhunske rezultate.)

Kateri uspeh v vaši celotni karieri vam je ostal najbolj v spominu?

Ja, definitivno uspeh na zadnjem svetovnem prvenstvu, kjer sm postau svetovni prvak. Drugač ma pa vsak večji uspeh poseben pomen.

Kdo vas sponzorira?

BTC City.

Pred kratkim ste bili 2. v Iranu, kakšne spomine imate na to islamsko deželo?

Blo je zanimiv! Vse tiste ženske z rutami, ki si jih niti dotaknit ne smeš. Priporočam, da bi vse punce mogle it tja na priprave (smeh).

Hm, priprave na...?

Priprave na življenje! Sej se zafrkavam (smeh).

Katero gimnastično orodje vam najbolj leži in katerega ne marate?

Ja glede na to, da že lep čas tekujem na drogu, kjer dosegam vrhunske rezultate, mi očitno to orodje najbolj leži. Do 1997, ko sem še tekmoval v mnogoboru, mi je poleg droga ležala tud bradlja. Nisem pa maru krogov pa konja.

A ob vseh teh treningih, tekmovanjih, pripravah... najdete sploh >

intervju

kaj časa zase?

Bolj malo... Komi čakam, da neham z gimnastiko, da normalno zadiham.

Imate morda kakšne načrte, kdaj bo to?

Dokler bodo še taki vrhunski rezultati, mislm vztrajat, ko bodo pa enkrat nastopila slabši (s tem mislm deseta, petnajsta... mesta) pa se poslovim. Letos bomo še vidli, kako bo do konca leta, glede na to, da so spremenili pravilnik. Bom vidu, če bom še uspel sestaviti tako vajo, da bom lahko konkurenčen. Mislm pa, da ne bom več dolg v tem poslu. Navsezadne sm tud 3. najstarejši med tekmovalci v gimnastiki, tko da sm že stara sabla (smeh).

Kaj poleg gimnastike še počnete?

Kot še veliko ostalih slovenskih športnikov delam na ministrstvu za obrambo, v športni enoti slovenske vojske.

Od kod pa prihajate?

Z Viča.

Imate kakšnega hišnega ljubljenčka?

Pri men doma mamoma mačke, pri punci, kjer je moj drug dom, pa ptiča.

Še zaključna misel za vse »Ledince«?

Aljaž Pegan: Nč se učit čez let, sej mate čas junija (smeh).

JUST_ME SMAJLI

Predstavnica Unicefa, Katja Videk

16. decembra je naša gimnazija pripravila dan odprtih vrat, ki je potekal v znamenju številnih kulturnih prireditev in dobrodelenih akcij. Za kratek intervju smo prosili predstavnico Unicefa, Katjo Videk

Prosim Vas, da se predstavite našim bralcem.

Sem Katja Videk, na Unicefu delam kot organizatorka programov, pripravljam Unicefove projekte v vrtcih, osnovnih in srednjih šolah. Unicef je organizacija, ki deluje po celi svetu in je namenjena skrbi za otroke v deželah v razvoju, se pravi, v deželah tretjega sveta. Te države so tako revne, da si ne morejo same pomagati; in potrebujejo pomoč drugih.

Unicef v Sloveniji je neke vrste podružnica osrednje organizacije in njena glavna naloga je zbiranje sredstev. Slovenija je dovolj bogata država, da lahko drugim nudi pomoč. V Sloveniji zbiramo sredstva preko voščilnic in položnic in nato ta denar nakazujemo v države, ki pomoč potrebujejo. Danes smo omenili akcijo o izgradnji satelitskih šol v Burkini Faso. Poleg zbiranja sredstev pa se zavzemamo tudi za slovenske otroke, pozorni smo, da ne pride do kršitve njihovih osebnih pravic.

Kako dobrosrčni pa smo Slovenci?

Slovenci zelo radi pomagajo in Slovenija se uvršča med države, ki dajejo največ in imamo prispevek na prebivalca, recimo, desetkrat več kot ZDA.

Kako k temu priponorejo Unicefovi ambasadorji?

Unicefovi ambasadorji so znane osebnosti, ki opravljajo to funkcijo prostovoljno in ji namenijo nekaj svojega časa in s pomočjo medijev osveščajo ljudi o naših projektih. Pri nas to funkcijo upravljajo Boris Cavazza, Milena Zupančič, Tone Pavček, Lado Leskovar, Vita Mavrič, Marko Simeunovič in Zlatko Zahovič. Mnogi od vas pa gotovo tudi poznate Rogerja Moora, ki je svetovni ambasador in je bil v Sloveniji že dvakrat. Bil je tako zelo navdušen, da mi je rekel, da se bo še vrnil.

Tudi pri nas delujejo skupine prostovoljcev, to so ljudje, ki želijo kakorkoli pomagati, in večinoma so to študentje in srednješolci. Med prostovoljce se lahko vključite na dva različna načina: da se usposobite za izdelovanje različnih delavnic v osnovnih šolah in vrtcih, to je predvsem namenjeno študentom, ali pa da se vključite v eno izmed naših akcij in nam nato pomagate v prihodnjih projektih. Svoje prostovoljce pa vabimo, da speljejo nek dogodek na njihovi šoli, kot je to pri vas storil Gašper, in tam zbirajo prostovoljne prispevke, ali pa povabijo kakšnega ambasadorja. Vabim pa vse mlade, ki jih prostovoljno delo zanima, da si ogledajo našo spletno stran www.unicef.si.

Nudite poleg Afrike pomoč tudi drugim revnim državam? >

intervju

Afrika je najbolj problematična ta trenutek, ker je daleč najrevnejši kontinent. Lansko leto je večino svetovnih sredstev prejela jugovzhodna Azija za obnovo škode, ki jo je za seboj pustil cunami, ljudje pa so dali manj, kot dajo vsako leto za pomoč Afriki. Tako imajo sedaj v prizadetih območjih Azije dovolj sredstev za izgradnjo in obnovo, Afrika pa je spet ostala na suhem. Tako da se večina Unicefovih programov izvaja v Afriki, nekoliko manj pa tudi v Aziji in v Južni Ameriki.

Poleg programa izobraževanja pa Unicef zagotavlja tudi dostop do osnovnih potreb kot so zdravstvena oskrba, pitna voda, hrana, cepljenje, do leta 2010 naj bi bili cepljeni vsi otroci na svetu. Skušamo tudi zaščititi otroke v državah, kjer divja vojna in poskrbeti za otroke, ki so postali sirote zaradi AIDS-a.

Imate morda še kakšno misel za na konce?

Dostikrat slišim: "Ah, kaj me briga za tiste v Afriki!" meni pa se ne zdi tako. Nikoli ne vemo, kdaj bomo mi potrebovali pomoč, kdaj bo pri nas velik potres. Ko sem bila majhna, sem si mislila, da je vojna v Sloveniji nekaj nemogočega, nato pa sem bila stara 14 let in nisem mogla verjet. Že jutri se ti lahko nekaj zgodi, in takrat lahko le upaš, da ti nekdo pomaga.

Bogdan in Maja

Član Jazzine Jernej Kržič

Eden od ponosov gimnazije Ledine je bend, imenovan Jazzina. Ker je njihova zaposlenost zelo velika, sva komajda uspeli ujeti enega od članov, ki je kar v šolski jedilnici odgovarjal na najina vprašanja. Ne le odgovarjati, temveč tudi spraševati, je pomagal vsestransko znan Denis Gale, ki je vse dogajanje še kako nasmejal. Nekaterih odlomkov namenoma nisva objavili, saj bi bili po vsej verjetnosti cenzurirani. (Uporabite domišljijo!)

Koliko članov šteje jazzina?

7-8, eden je tak, ki pride na vsake toliko časa. Bend sestavlja: Jan, Blaž, Vid, Boštjan, Cule, Blažka, Pili in moja malenkost Jernej K....:).

Kdo je vaš mentor?

Prof. Marjeta Kozmus

Kdaj vas lahko obiščemo na vajah?

Jernej: Ob torkih 1. in 2. uro (smeh)... (prof. Pavliha, se hecamo;). Ammm....ob četrkih tam okol 18:00...vabljeni!

Torej imate vaje le enkrat na teden?

Jernej: Jaaa, pa smo tok dobrí, a ne (smeh)!

Imate pogosto nastope?

Jernej: Ma ja...še kr pogosto.

Sprašuje Denis Gale:

Okrog se govori, da se družite z gayi, je to res?

Jernej: Ja no...ne vem no...včasih no (sme).

Kateri inštrumenti so prisotni v vašem bendu?

2 trobenti, saksofon, klaviature, flavta, bas, kitara, bobni in pa pevski vokal. Naj pa še omenim, da prodajam bas, če ga kdo hoče kupit...

Kako promovirate svoje koncerte?

Za promoviranje naših koncerrov je zadolžen Denis Gale, ki je itak organizator koncertov in ostalih prireditev na Ledini.

Torej Denis, kaj pa si ti misliš o bendu JAZZINA?

Ja, so pridni... zelo me poslušajo in gredo po mojih smernicah naprej.

Še eno vprašanje, primerno prostoru, v katerem je bil intervju izveden:

Kakšna se ti zdi šolska prehrana?

Jernej: Hm....ej ful dobra;)

* JUST_ME* & Smajli

Vladimir Mićković

Intervju z Vladimirjem Mićkovićem, dijakom tretjega letnika, ki s svojimi izjemnimi fotografijami osvaja cel svet.

Njegove fotografije očarajo prav vsakega, ki ima vsaj malo občutka za estetiko. Sence, barve, zanimivi motivi... vse to se prepleta v njih. Sedaj vam predstavljamo tistega, ki je to zakrivil. Izvedeli boste marsikaj, česar sedaj verjetno še ne veste...

Kdaj te je začelo zanimati fotografiranje?

Takrat, ko so doma kupil digitalni fotoaparat, to je blo pred približno tremi leti.

Ali imaš kakšno fotografijo, ki ti je še posebej pri srcu?

Pravzaprav nimam neke posebne fotografije, ki bi mi bla najbolj pr srcu. Seveda pa obstajajo nekatere, ki se mi zdijo boljše od drugih.

Ali lahko kje vidimo plodove tvojega fotografiranja?

Ja, fotografije lahko videte na moji spletni strani: <http://vladm.deviantart.com/>

Obstaja morda kakšen recept za to, da nastane dobra fotografija?

Am...ja, obstaja. Vse je odvisno od razpoloženja, predvsem pa od motiva, ki ga fotografiraš. Nekaj malega pa je tudi na tehničnem znanju in pa seveda na fotoaparatu.

Ali misliš morda nadaljevati šolanje v tej smeri?

Mogoče, ne vem še.

intervju

Ali imaš mogoče kakšnega idola v fotografiranju?
VLADIMIR: Pa ne, jz sm sam svoj idol (smeh) ljubim se... hehe.

Se poleg fotografiranja ukvarjaš še s čim drugim?
VLADIMIR: Ja, z digitalno umetnostjo, t.j. predelavo fotk...

JUST_ME & Smajli

Laurent Guibelin

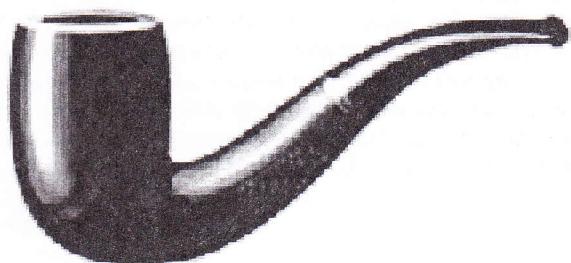
QUI EST MONSIEUR GUIBELIN?
écrit par Ela Šegina, les questions de 4.c et Bogdan Petrovčič.

Pourquoi est-ce que vous êtes venu en Slovénie?
Donc, je viens de Franche-Comté, c'est dans l'est de la France. J'ai fait mes études à Besançon, la capitale de la Franche-Comté. J'ai fait des études d'histoire au début et ensuite de français, langue étrangère. Donc c'est un diplôme qui me permet d'enseigner le français, mais à des étrangers. La plupart des étrangers vivent hors de la France, je devais chercher un travail à l'étranger. J'ai vu une annonce pour la Slovénie, j'avais envie d'aller dans un pays slavophone, parce que j'aime bien la sonorité des langues slaves. Alors, j'ai répondu à l'annonce, ils ont dit oui et je suis arrivé ici. C'était il y a 4 ans. Mais le slovène est très difficile, très, très difficile, je pense que le slovène est au moins aussi difficile que le français!

Comment est-ce que vous avez trouvé la Slovénie?
Slovenija mi je všeč (smeh). Au niveau de paysage, cette partie de la Slovénie ressemble un peu à chez moi. Des collines, des vallées, un relief karstique avec des grottes, tout ça. Mais c'est plutôt mieux - par exemple, chez moi, c'est 250–300 km de vraies montagnes (des Alpes), c'est 700 km de la mer. Ici, c'est proche de tout.

Qu'est-ce que vous pensez des étudiants slovènes ?

Dans l'ensemble, les étudiants slovènes sont sympathiques :), plutôt sages, mais ils sont aussi plus libres qu'en France. Et je pense même trop libres. Si vous ne voulez pas travailler, vous ne travaillez pas. Donc, vous êtes assis au fond de la classe en train de blablabla – de discuter. En France, si on ne travaille pas, au moins on

Ceci n'est pas une pipe.

se tait. Donc pour les professeurs et pour les élèves qui veulent travailler c'est un peu plus facile en France parce qu'ils ne sont pas dérangés par blablabla tout le temps. Mais dans l'ensemble, les élèves slovènes sont sympathiques, je ne peux pas dire au contraire. Et ils sont plus doués pour les langues étrangères.

Est-ce que vous aimez la cuisine slovène ?

La cuisine française est la meilleure, c'est un début. J'aime beaucoup la cuisine slovène mais c'est souvent un peu trop. Preveč. Une des premières choses que j'ai commandées, par erreur dans un restaurant de Gorenjska, c'est plošča. Plošča, il y a à manger pour quatre. Dans une assiette ! Je pense qu'on peut mourir si on mange tout ça. Et la nourriture slovène est aussi plus grasse, mais dans l'ensemble très bonne. Vous avez de très bons restaurants pas très chers - les restaurants les plus chers ici sont les restaurants moins chers en France. Pour 15 euros, en France c'est la base, ici pour ça vous avez déjà un très bon restaurant. Donc c'est très bon, ce n'est pas cher, mais vous restez 2 minutes à table ! Non, il faut prendre un certain temps à table ! Vous pouvez profiter ! Vous avez de bonnes saucisses – kranjska klobasa, c'est bien. Et, c'est quoi, želje ou želje ? Želje ? Aaa... J'ai commandé une fois klobasa in želje et le monsieur n'a pas compris ce que je voulais. J'aime bien vos desserts : gibanica, kremšnita moins. J'adore le pršut. Je pourrais le manger de tonnes. Le teran, c'est bon, refošk, ça dépend. Cviček, ça ce n'est pas bien du tout !

Quels sont vos marottes ?

J'aime beaucoup lire, j'aime énormément la bande dessinée, malheureusement, toutes mes BD sont restées en France. Je joue un peu de la basse guitare. J'aime aussi beaucoup la photographie, le cinéma, mais j'ai un problème - comprendre.

Qu'est-ce qui vous manque de la France ?

Il me manque du thon naturel, sans huile d'olive; le fromage aussi, bien sûr, donc on peut trouver un peu à Leclerc, mais ils n'ont pas de fromage de ma région, qui est évidemment le meilleur fromage du monde. C'est le Comté, fromage excellent. Il me manque beaucoup. Et puis, des amis bien sûr.

Avez-vous entendu déjà la sentence : « Naredil se je Francoza ? »

Je connais l'expression mais je ne la comprends pas. Les Français ne sont pas comme ça ! En France on dit : « Il est parti comme Anglais. »

Qu'est-ce que vous pensez du transport public à Ljubljana ?

C'est très cher. Et il n'y a pas d'horaire. On ne sait jamais quand arrive le bus. À Besançon le bus doit arriver à 10:32. Et le bus arrive à 10:32.

Quelle place intéressante avez-vous déjà visitée en Slovénie ?

J'ai fait Bled, Postojna, Piran, Piran est vraiment joli, je préfère Škocjan. J'aime beaucoup la vallée de Litija. Je connais très peu l'est – à Prekmurje, je n'y suis jamais allé. Je suis allé au sommet de Triglav, il y a 2 ans. C'est haut ! Je préfère aussi Bohinj à Bled. Et j'ai visité la magnifique vallée de Soča.

Ceci n'est pas un Français.

Comment est-ce que vous aimez l'art slovène ?

Je n'ai jamais lu Ivan Cankar, mais ils m'ont dit qu'il est totalement déprimant. J'ai le sentiment comme ça que l'art slovène en général est assez dépressif. Ce n'est pas très gai. Peintures, je ne les connais pas, poésie, je connais évidemment le nom – Prešeren. Désolé, en culture slovène je suis pitoyable.

Qu'est-ce que vous écoutez de la musique slovène ?

J'aime bien Terrafolk, je connais et j'aime un peu moins Vlado Kreslin, je connais et j'aime bien Demolition group (monsieur Guibelin a trouvé le fan dans la classe). Je n'aime pas ce qui se passe à la télévision aux chanteurs slovènes – ils ont aussi l'air assez dépressif. Dans leurs chansons ils parlent toujours de leurs petites amies qui les ont quittés et ils sont très tristes....Et quand j'écoute quelque chose que j'aime bien, on me dit souvent que ce n'est pas slovène, mais croate où serbe. Donc je ne sais pas, pour moi ça sonne un peu pareille.

Est-ce que vous voulez mourir en France ou en Slovénie ?

Voilà une question assez slovène ! Comme ça pensent quand même les Slovènes: on ne fête pas la naissance de Prešeren, non, on fête sa mort ! Donc, la première chose, je ne veux pas spécialement mourir.

Décrivez la France en 5 mots !

Aaa... diverse, belle, égocentrique, accueillante, multi-ethnique.

Qu'est-ce que les Français pensent de la révolution française ?

On s'en fiche. Je pense qu'on est assez fier d'avoir exporté un modèle politique avec Napoléon. Et on continue à fêter le 14 juillet un peu plus que les Slovènes fêtent leur fête nationale. Quelque chose qui m'a fasciné en Slovénie c'est que presque personne ne sait quand est la fête nationale slovène. Quand j'ai posé des ques-

tions, j'ai eu trois ou quatre réponses différentes : le jour de la dépendance, le jour de la nation, l'ancienne fête nationale yougoslave...Et puis vous ne faites rien pour la fête nationale, ce n'est pas une grande chose pour vous. En France on fait une fête, il y a des bals, des feux d'artifices, un défilé militaire à Paris.

Est-ce que vous connaissez un stéréotype de Français qui n'est pas vrai?

Après tout, le béret, c'est rare, une baguette sous le bras, c'est rare aussi – parce que c'est difficile, on casse la baguette en deux et on la porte comme ça. On ne mange pas les grenouilles et les escargots tout le temps parce que c'est très cher... Les autres sont peut-être vrais: on est mauvais en langues étrangères, on est très fier de nous-même, ça ce n'est pas faux.

Še slovenski prevod za tistih nekaj, ki ne razumejo francosko :

Laurent Guibelin, asistent francoščine na naši gimnaziji, prihaja iz pokrajine Franche – Comté na vzhodu Francije. Študiral je zgodovino, potem pa še francoščino za poučevanje tujcev. V Slovenijo je prišel, ker so mu všeč slovanski jeziki, in zdaj je pri nas že 4 leta. Slovenija ga pokrajinsko zelo spominja na njegovo rodno deželo, kakor tudi težavnost jezika – slovenščina se mu zdi zelo težka. Je pa sila zabaven, ko prida kakšno slovensko besedo! O slovenskih dijakih pravi, da so simpatični, a kar malo preveč svobodni – če se jim ne da, pač ne dela. In klepetajo. V Franciji so, pravi, profesorji veliko bolj strogi. Seveda smo govorili tudi o hrani, kako da ne, če pa smo govorili s Francozom! Pravi, da mu je slovenska hrana všeč in da je poceni, le preveč je je, preveč je mastna in premalo uživamo v njej. Francozi jedo ure in ure! Všeč mu je kranjska klobasa in zelje, čeprav ga ne razumejo, ko tako naroča. Pogreša pošten francoski sir z imenom le Compte, ki ga tudi Leclerc ne premore. Kaj rad počne? Bere, obožuje stripe in fotografijo, igra bas kitaro, hodi v kino. A kaj, ko težko kaj razume. Med drugim ne razume tudi, zakaj Slovenci pravimo: »Naredil se je francoza,« saj Francozi nikakor niso takšni. Oni pravijo: »Odšel je kot Anglež.« O slovenski literaturi meni, da je precej depresivna (pa ni prebral Cankarja!), prav tako tudi vse pesmi govore o neuresničenih ljubznih. Če pa kdaj sliši kaj bolj všečnega, mu povedo, da je pesem hrvaška ali srbska. Svojo slovenskost smo mu dokazali z vprašanjem, če bi raje umrl v Franciji ali v Sloveniji, pa je odgovoril, da noče umreti. Predlagal nam je, naj raje praznujemo Prešernovo rojstvo kot njegovo smrt. Nadalje ga je presenetilo to, da Slovenci ne vedo, kdaj je njihov državni praznik. Francozi so na svoj državni praznik, 14. julij, zelo ponosni. Takrat se zabavajo, plešejo...zanje je to velika stvar. Francijo je opisal s petimi besedami: raznolika, lepa, gostoljubna, večnacionalna, egocentrična. Stereotipi o Francozih, ki ne veljajo, so nošnja baretk, bageta pod pazduho, žab in polžev tudi ne jedo tako pogosto, ker so dragi... Da pa se Francozi težko učijo tujih jezikov, in da so zelo ponosni nase, to drži, je s ponosom zaključil naš asistent, Laurent Guibelin.

Ela Šegina

Kritika Viktorjev 2005

Na letošnje viktorje sta voditelja Jernej Šugman in Janez Škof, ki naj bi tokrat, po govoru sodeč svoje igralsko znanje uporabljala pri igranju dveh Rusov, priletela v zarjavelem sovjetskem letalu. Vse lepo in prav, če ne bi vodila prestižnega dogodka slovenske medijske scene, ki tradicionalno predpisuje, da morajo med prireditvijo kipcev voditelji uprizarjati, oziroma skušajo uprizarjati smešne skeče.

Letošnja tema viktorjev naj bi bila neki vesoljski cirkuski nastop, jaz pa bi jo osebno poimenoval Mission impossible. Zakaj? Kdaj ste se nazadnje nasmejali na račun Rusov (če ne štejemo Smirnoff vodke)? Če želite humor na temo oponašanja ruskega jezika, si oglejte kakšen film o podmornicah, ne pa viktorjev. Enako vam predlagam, da si ne ogledate viktorjev, če si želite, da bi vas nasmejala oziroma, da bi vam sploh napela kakšno mišico na obrazu Šugman in Škof (raje si oglejte Našo malo kliniko). Vendar pa za zaspano občinstvo ni možno okriviti zgolj sovjetskih cirkuskih voditeljev, saj najbrž tudi Jure Zrnec (voditelj edinih viktorjev, ki so dejansko bili smešni) ne bi mogel gledalce očarati v takšni vlogi.

Pred totalnim potopom ruske podmornice z naslovom Viktorji 2005 pa so nas reševali glasbeni nastopi, od Sladkorjev (Šukar) do svežega slovenskega talenta, Neishe, ki je prestižnega viktorja za glasbeno osebnost speljala Siddharti (ki so na podelitev poslali kar manegerja in tri oboževalce) in tako prekinila večletno tradicijo. Tradicionalni dobitnik je bil včasih tudi Jonas, letos pa je viktorja za medijsko osebnost dobila novinarka, zato ne moremo reči, da nas letošnji viktorji niso čisto nič presenetili in nasmejali. Ko je prispel na oder, je občinstvo nasmejal lanskoletni dobitnik viktorja za življenjsko delo, Jurij Souček, z izjavo: «Dobro jutro vsem, ki še ne spite oziroma še niste pobegnili iz dvorane,» za tem pa je laskavi naslov predal Tonetu Vogrincu, bivšemu direktorju slovenske smučarske zveze. Pohvale vreden pa letos ni bil niti oder, na katerem so očitno v ozadju delavci pozabili umakniti kovinski opaž, po katerem so se za izgovor obešali igralci.

Najboljša stvar letošnjih viktorjev je bila zagotovo skupina ledincev pred rdečo preprogo.

Bogdan Petrovič 2.b

Mesec kulture

Razstava likovnih del 1. letnikov E, F, G, H, ki so nastale pri pouku likovnega snovanja in jo lahko vidimo pred učilnicami 111 in 113. Razstavljeni so slike v tehniki olja in krede, slike v tehniki akrila in gvaša na različne podlage. Z nekaj risbami se predstavlja tudi krožek študijskega risanja. Razstavljeni so tudi grafični listi, ki so bili lani nagrajeni v Cankarjevem domu na festivalu Transgeneracije za izjemni prispevek na področju grafike.

Smajli & Just me

Pisanje na temo: Life is just behind a door

A VILLAGE FULL OF DOORS

First day. A war drum whisper is heard. Cries of violence fill the air. Hundreds and hundreds of heavy black boots tramp the ground in always equal march. Fog climbs down on a little village. The village stands firm. A group of eager young men run towards the black boots. Cries of pain and suffering fill the air. The sky turns red. Few minutes later everything is quiet. The equal rhythm is still heard in the distance. A seven year old boy peaks from the big wooden door. 'Are they gone?' he says in a crying voice. Night falls. Second day.

BEHIND THE CLOSED DOOR

We live in a perfect little world. We live in a bubble wrap and do not recognise that what we see on TV might be real. But we think that is not our concern, not our obligation to see, to hear. We take it as a story. But some stories are true. There actually is ongoing suffering in the world. We cannot survive on our own. Why do we close the door then and not listen? Do we want to help? Do we practice what we preach? We must not play games... Can not you see?

ONE DOOR

One. That is only thing that we get. One life, one chance, one world. Why do we play games? One is all we have. Why do we want to destroy it? Why do young have to teach old and wise? Did they forget about love? Is love a fairy tale? Do not take your life and throw it away. It is the only thing you have. Open the door of your heart. Do we only see light in the dark ages? Is there no room to change? Do you practice what you preach? Do you know love? One is all we have. One...

OPEN YOUR DOOR FOR FIVE MINUTES

I was holding my pen above the paper for five minutes before I started writing. In these five minutes 30 people died from firearms, one died from stepping onto a mine, 7 died from incurable diseases, 5 killed themselves. It is scary what this world has come to. And it is only going to get worse if we do not open the door of our hearts. This world is hungry for action not words. Act with courage and hope. In this five minutes 5.000 Euros were given to charity organisations, 50 babies were born, ...

THE DOOR OF LIFE

Sometimes a door just will not budge. After a hard struggle and when you already lose your nerves of steel a painful discovery comes. You just had to push them the other way. And life often works like that. The door, which seem to be closed shut just needs to be pushed the other way. The door is never really closed. It just needs to be opened properly. And what a wonderful world is behind it!

Nero

21. festival gejevskega in lezbičnega filma

Festival gejevskega in lezbičnega filma se je dogajal v kinu Dvor od 26.11 do 3.12. 05. Že sam plakat, ki je oglaševal festival, me je navdušil, ker je predstavljal čutnost, ki so jo holivudski filmi in španske limonade že močno izpridile. Plakat je obetal nekaj več kot tipično zgodbo dveh zaljubljencev s predvidljivo mentaliteto in površinskimi čustvi, ki na koncu zadostujejo, da par, predstavljen v zgodbi, doživi patetični "happy end", z roko v roki v pastelnih barvah zahajajočega sonca.

Film Globoko dihaj, ki je bil predvajan zadnji dan festivala, je govoril o mladem paru, ki odhaja v Kanado lepšemu življenju naproti. Neke noči se ponesrečita v avtomobilski nesreči in Štefan se mora zdraviti v bolnišnici. Njegova punca Saša se med njegovim zdravljenjem spozna z njegovo sestro Lano, s katero se kasneje zaplete v nakakšno razmerje. Saša med svojim odkrivanjem razsežnosti ljubezni odkrije, da ima njena mama ljubimca in da njena družina razpada.

Film je bil na trenutke komičen, kar je zelo ugajalo in mu dajalo svežino. Mogoče je že sama vsebina filma ponujala nekaj drugačnega, kar ponuja vsakdanji televizijski spored. Začutiti je bilo mogoče erotičnost, ki se v filmih vse bolj izgublja, ker jo zamenjuje holivudski rutinski pogled nanjo. Posnet je bil z drugačno noto, kjer si Saša že mogoče prizna naklonjenost do Lane, ampak se na koncu na nek način vrne k svojemu prvotnemu življenju, ki ne pozna homoseksualnosti. Hrepenenje in nemir, ki ga čuti ob Lani, jo neke noči premaga in se v trenutku ekstaze preda svojim občutkom ter se ljubi z Lano. Preteklih dogodkov si sprva noče priznati in grobo zavrača Lanino prijateljstvo, ki pa ob vsem tem daje občutek, da ve, da se bo Saša še vračala k njej po občutke, ki jih je občutila ob ljubljenju z njo. Ves prizor je nekako povzročil evforičnost in hrepenenje po nebrzdanih občutkih.

Film je snovan na čutnosti, ki v človeku zbuja nemir in ga sili v histerijo. Posamezni prizori poudarjajo erotičnost dotikov, ki povsem ruši prizore seksa v drugih množično gledanih filmih. Ljubezen med Lano in Sašo je predstavljena navdihajoče in brez patetičnosti in trivialnosti, ki smo jih tako vajeni.

Tako je film več kot ljubezenska zgodba med dvema dekletoma, ki sta se odločili za partnerstvo in s tem kljubovali morebitnim predsodkom. To je film, ki je bil sposoben prikazati potrebo po ljubezenskih občutkih.

M.Ž.

Pesmi

On je najlepši na Ledini
med vsemi je edini,
ki rada jaz pogledam ga.

Njegove oči so kot vesolje,
hladne kakor morje
blond lasje za talisman.

Vendar on sploh me ne opazi,
ves čas stojim na straži,
čakam, da on mimo gre.

Takrat se trudim pritegniti,
pozornost s pogledi,
a vse zaman je.

Kr ena

Tell me what u want 4 me
and I will give it 2 u
tell me what u want 2 see
and I will show 2 u
please u tell me,
everything what I wanna know
please respect my love.

NO 1

Stekleni konj

V meni gori plamen po tebi,
in črne saje kadi,
nate zastira pogled mi steklo,
ki plamen moj ga topi.

In v tekoče steklo, le zate,
pihnil sajast bom dim,
ki izžgal ga v meni je plamen,
ko v samotnem prekletstvu živim.

Izpihal bom steklenega konja,
ki nate bo hrani spomin,
a ob izgubi tvojega vonja,
postal le kup bo črepinj.

anonymous

Srečanje dveh političnih blokov

Letos je naša gimnazija ponovno gostila dansko glasbeno šolo. Sicer se točnega datuma ne spomnim, ker mi spomin bledi, ampak verjetno vsakemu vtisi govorijo svoje.

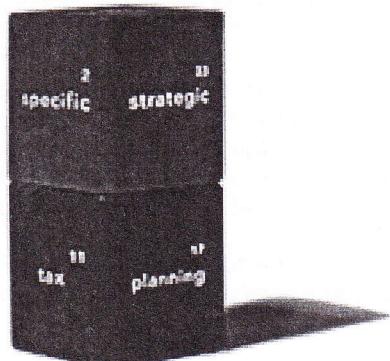
Moje prvo srečanje z Danci je bilo v avli šole, kjer so se zelo trdrovratni namestili med avtomatoma za hrano in pijačo, kljub temu, da so se širile neprijetne vonjave. Pravi uspeh so poželele Danke, ki so se podjarmile čisto drugačnemu stilu oblačenja kot me. V naši družbi so njihove hlače postale predmet poželenja. Globalizacija je dosegla tudi naše kraje, in dotične hlače lahko kupujemo tudi na slovenskem tržišču.

Veliki spektakel v telovadnici nas ni pustil ravnodušnih. Vse pohvale Jazzini in pevkemu zboru. Taka šola kot je danska glasbena šola, ki veliko svojega časa nameni glasbenemu izobraževanju učencev, se na Ledini pokaže v vsej svoji veličini. A tudi mi imamo lasten šolski band in pevski zbor, ki sta že doživel svoje usehe. Zato na tem mestu ne le pohvala Dancem, ampak tudi našim dijakom, ki se poleg pouka še dodatno glasbeno udejstvujejo.

Če pogledamo globalne razsežnosti obiska glasbene šole, potem sledi dejstvo, da Slovenija oz. vsaj naša gimnazija ne more biti tako pozabljena od boga kot se to zdi mogoče na prvi pogled. Gostili smo enega bolj uspešnih glasbenih bandov, ki gostuje po skoraj vsej Evropi in tudi pri nas. Glede na to, da ostali Evropeji na nas gledajo kot na zaostalo balkansko deželo je torej uspeh, če nas obišče glasbena skupina kot je ta. Če smo pustili na obiskovalcih dober vtis, se je mogoče dober glas ponesel v deveto vas. Glede na to, da se Slovenija želi kar najbolje uveljaviti v EU, pa jí mi dijaki po svoje lahko pomagamo. Ker svet na mladih stoji in ker smo potencialno najbolj perspektivni, so vsaka taka mednarodna srečanja zelo dobrodošla, ker lahko najbolje pokazemo svoje dosežke in ambicije. Če so se nam z vstopom v EU odprla določena vrata v svet novih dimenzij, poskrbimo, da bodo ta vrata izkorisčena tudi za slovenske dijake in študente.

Končni vtis je bil zelo dober, prav je, da širimo svoja poznanstva izven svoih meja in prav je, da je šola odprta za take projekte kot je bil ta. Ne le, da s tem prekinemo šolsko monotonost, ampak dajemo tudi vrednost naši šoli.

M.Ž.

Krstna izmenjava

Pisalo se je 5.3.2006, bila je romantična, v sneg odeta nedelja, ko smo se zbrali v Tivoliju, vsi v pričakovaju lepote in značaja naših gostiteljev. Prebili smo se iz naše lepe bele deželice in preko severne sosedje v »Land Strome«. Večina je poskušala zaspasti, a vsaj jaz bolj neuspešno, predvsem zaradi slabega nagiba sedežev v avtobusu. Dokončno smo se morali prebuditi, ko smo obiskali lepo, a majhno mesto Brugge v Belgiji, kjer so nam teknili njihovi slavni vafli in kjer smo nakupili zalogu ročno izdelanih čokolad. Že na poti proti majhnemu mestecu Oss, kjer smo bivali naslednje 4 dni, smo uvideli, kakšno je njihovo običajno vreme: dež s hladnim vetrom! Ko smo prispeti do nestrpnega čakajočih Nizozemcev, smo ob zvokih Zavrlove frajtonarice z živalskimi krikami »IAIAIAO« uteleti iz avtobusa. Spoznali smo naše malo prestrašene tujce. Ob še kar užitni večerji smo jim mogli razlagati, da pravzaprav nismo tako zaostali kot si mislijo. Nadoknadi smo slabo prespano prejšnjo noč. Zjutraj smo, večinoma s kolesi, šli v njihovo moderno šolo, kjer smo se poglobili v naše projektno delo o problemih severnoirskega vprašanja. Sledil je voden ogled po njihovem mestcu z obširno razlagajo ostarelih vodičev. Zvečer smo v njihovem najbolj famoznem lokalnu degustirali njihova slavna piva, ki res niso bila slaba, a bilo mi je jasno, da je laško še vedno zakon. Naslednji dan so vsi nestrpnno pričakovali, saj smo obiskali njihovo zloglasno prestolnico, Amsterdam. Po ogledu slavnih malarij Rembrandta van Rijma in plovbi po kanalih deževnega mesta smo se razkropili na vse strani. Nekateri so hiteli na rdečo četrtr, kjer so ocenjevali ponudbo mladega in malo manj mladega mesa. Drugi so obiskali lokale, kjer naj bi prodajali kavo, a večina jih je zaradi mladoletnosti kaj hitro zapustila. Manj pogumni pa smo se podali v trgovine, polne spominkov z motivi marihuane in erotike, po katerima je mesto zaslovelo. Večer je bil precej podoben prejšnjemu, a vseeno nič manj zabaven. Zjutraj nas je čakala predstavitev naših izčrpnih in zanimivih projektov, ki smo jo izvedli kar v garderobi njihove stare telovadnice. Sledil je popoldanski ogled den Boscha in dan se je prevesil v noč s kitajsko večerjo in plesom v njihovi ogromni šolski avli. Ker nam to seveda ni bilo dovolj, smo nadaljevali v bližnjem lokalnu, kjer smo še poslednjič nazdravljali. Utrjeni in mačkasti smo se morali zjutraj podati na pot domov. A ker brez ogledov ne gre, smo obiskali še muzej na prostem, ki je bil nepričakovano zanimiv. Pohajkovali smo še po nekem manjšem mestecu in se spotoma ustavili še v nemškem univerzitetnem mestu Köln, kjer si je svoje brezmejno znanje nabirala tudi naša prof. Gliha. Sledila je precej mučna vožnja s postanki za uriniranje. Ko sem končno uspel zaspasti, se je nekaj po zvočniku zadrlo, da naj se zbudimo in uzrl sem prekrasen park Tivoli. Lepo je biti na izmenjavi, a še lepše je biti spet doma.

Pee Jay

Škatle

Po celotni deželi se je glasilo le eno, le eno pravo ter resnično besedilo. Vsi prebivalci dežele so poznali besedilo, saj se je ta dotedna stvar pojavljala v vseh lokalnih revijah ter časopisih že dober mesec. Če želite zvedeti, kaj je tako zanimivega ter privlačnega, da je bilo omembe vrednega v vsakem medijskem orodju, nam sledite za devetimi gorami, devetimi vodami, in bogu za hrptom, kjer se odvijajo prav posebne televizijske oddaje.

♪
Pohitite, pohitite in televizije si prižgite,
raje si prej zobe umite,
saj je verjetnost da med oddajo zaspite,
pričenja se oddaja Škatle,
če uganete, kdo bo zmagu, častite pivo prjatle.
♪

Oddajo vodi Kralj Matjaž,
malo je siv, saj so mu v jami popravljali opraz.
Če vas zanima, zakaj še ni iz studia pobegnu,
vprašajte unga, k mu je brado za mizo prtegnu.

Gosti današnje oddaje so sledeči:
Trnuljčica v živo rdeči,
ter njen najljubši palček,
palček krvodajalček.

Za naslednjo mizo sedi ponosnega beduina sin;
poznan Arabec Aladin.
Namesto da bi s seboj prinesel budilko,
prišega na srečno svetilko.

Naslednje dva neštejemo med vitke,
morda preveč prisegata na magične napitke.
Asterix in Obelix sta tedva Galca,
mrjasci in Rimljani so jim mala malca.

Zadnja je rjava kot ciganka,
Pocahontas - prelepa indijanka.
Matjaž: »Slišal sem o vašem bratu,
slavnem kvartopircu.«
Pocahontas: »Ah ne, on je glasbenik na Prešerku.«

Matjaž: »No, zdaj pa pozornost pritegnite,
in se pred odrom
po inteligenčnem kvocentru razvrstite.«

Vsi pridno odhitijo,
le Galca težka navodila oslabijo

Matjaž: »No, zdaj ko vsi tukaj lepo stojijo,
hvala za sodelovanje in adijo,
pri nas lahko tekmujejo le tisti bolj preprosti,
Galca pridita na oder, prostora je še dosti.«

Matjaž: »No, Galca dva, katera bo vajna škatlica?«

Asterix: »Naj bo ravno prav velika za napitke,
in lahka, da lahko jo vržem v Rimljane bridke.«

Obelix: »Ah, se spomš kaj prej rekla sva?
V njo moram spraviti vsaj mrjasca dva.«

Matjaž: »Oprostita, ne delamo jih po meri,
izberita številko.«

Asterix: »No, kero bova?«

Mah, škatlo od gospoda s svetilko.«

Aladin odpira škatlo črnogorsko, oziroma zelo počasi,
med občinstvom vlada cela evforija,
ki prekinejo jo oglasi.

Iz škatle kar na enkrat PUF!

DUH: »JAZ SEM VELIKI MODRI DUH!«

Obelix: Pa kaj se dereš? Ti misliš, da sm gluhi?

Asterix: Kr povprašaj med Rimljani,
moj priatelj ni od muh.

DUH: »Ponavadi se je srečnežem ena želja izpolnila,
a letos delamo drugače,
saj oddaja ne bi sponzorstva dobila.
Na vse tekmovalce, tudi tiste Negalce,
vrgel bom svoj čar,
na zastojn čarobne napitke,
teleportiram vas v BAR!

Bogdan Petrovčič, 2.b
Miha Trpin, 2.b

Pevski zbor

Več kot sedemdeset dijakov enkrat na teden (pred nastopi večkrat), v učilnici 115 izboljšuje svoje glasove, se uči komadov na pamet, se predvsem dobro zabava, kuje nove ljubezenske veze in prijateljstva. Vse to najdete v ledinskem pevskem zboru, ki je ena vsekakor najbolj obiskanih obšolskih dejavnosti. Pod okriljem prof. MARJETKE KOZMUS (naše mame, kot jo imenujemo) vsako leto pripravi obilo zanimivih in res eksplozivnih nastopov. Tudi letos ni bilo prav nič drugače,...

Ves naš trud in »napor« je bil poplačan že na ledinskem dnevu odprtih vrat, kjer smo otvorili celotno dogajanje tistega dne, hkrati pa je bil to tudi naš prvi letošnji nastop, na katerem je bilo (vsaj pri meni) največ treme, saj smo se vsi spraševali, kako bo zazvenel prenovljeni glas Ledine. Sledilo je še mnogo koncertov, na katerih smo resnično uživali in dobili številne pozitivne kritike. Poigravamo se s komadi kot so Beauty and the beast (glasbeni odlomki iz filma Lepotica in zver) He never failed me yet, Free at last, Holly queen (saj veste, iz filma Nune pojejo), ter še mnogo drugih, ki si jih prepevamo tudi takrat, ko je pevskega zpora konec.

Meni osebno se je v spomin najbolj vtisnil naš nastop v majhni vasici, imenovani Razbor. Odvijal se je v vaški cerkvici, kjer so nas domačini z neverjetnim navdušenjem sprejeli in se tudi tako od nas poslovili. Resnično bolj >

kultura

gostoljubnih ter prijaznih ljudi še nisem imela priložnosti spoznati... Gostovali smo tudi na Jesenicah, kjer smo prav tako pustili prijeten vtis.

Načrti ledinskega pevskega zбора so jasni, t.j. še naprej zažigati. Letos smo imeli obisk svetovno znanega pevskega zбора z Danske ter še polno drugih nastopov, ki smo jih in jih bomo (like always) izvedli odlično.

Torej, naše druženje bo še naprej pestro. Se vidmo na nastopu.

JUST_ME

totalno resno

Ste se kdaj vprašali?

Še en dokaz, ki kroži okoli po elektronskem svetu in ste ga že zagotovo videli, da človeštvo le ni tako pametno, kot je videti na prvi pogled:

- Zakaj sonce posvetli naše lase, a potemni našo kožo?
- Zakaj si ženske ne morejo mazati trepalnic z maskaro in pri tem imeti usta zaprta?
- Zakaj nikoli ne zasledimo naslova v časopisu: »Vedeževalec zadel na lotu«?
- Zakaj je »okrajšava« dolga beseda?
- Zakaj zdravniki rečejo svojemu poklicu oz. delu, ki ga opravljajo, »praksa«?
- Zakaj moraš klikniti na gumb »START«, če želiš ugasniti računalnik?
- Zakaj je limonada narejena iz umetnih arom, medtem ko pomivalna sredstva vsebujejo prave limone?
- Zakaj se reče človeku, ki investira tvoj denar (na borzi), »broker« (ang. to broke = zlomiti, pokvariti)?
- Zakaj ni Noe ubil tistih dveh komarjev?
- Zakaj sterilizirajo injekcijske igle, namenjene smrtonosnim injekcijam v zaporih?
- Zakaj ne naredijo celega letala iz enakega materiala kot je črna skrinjica?
- Zakaj se ovca ne skrči, ko dežuje?
- Zakaj jim pravijo apartmaji (ang. to be appart = biti narazen), če se v bistvu držijo skupaj?
- Če je CON ravno nasprotno od PRO, ali je potem congress nasprotno od progress (napredek)?
- Zakaj pravijo letališču terminal (končen), če naj bi bilo potovanje z avioni varno?

Če vam to ni dovolj za dokaz, kako neumna je lahko človeška rasa, preberite nekaj napisov z različnih artiklov:

- Na Myerjevem sušilcu za lase: Ne uporabljati med spanjem! (Prekleto, jaz pa si vedno urejam pričesko ravno med spanjem.)
- Na vrečki čipsa: Lahko postaneš zmagovalec! Nakup ni potreben! Navodila za sodelovanje se nahajajo v vrečki! (Idealno za tatvino.)
- Na milu Palmolive – navodila: Uporabljalj kot običajno milo (In to bi bilo kako???)
- Na nekaterih zamrznjenih jedeh: Nasvet za serviranje: odmrzni (Ampak to je le »nasvet«!)
- Na Nanna tiramisuju (natisnjeno za dnu embalaže) – Ne obračaj! (Ups, malo prepozno!)
- Na Marks in Spencerjevem krušnem pudingu: Po segrevanju bo jed vroča!! (Vi pa ste mislili...)
- Na škatli K-Mart likalnika: Ne likajte oblek na telesu! (A si ne bi tako prihranil kar nekaj časa?)
- Na Bootovem zdravilu proti otroškem kašlu: Po zaužitju zdravila ne vozite avta ali upravljajte težkih strojev! (Res bi lahko zmanjšali odstotek delovnih nesreč, če bi nam uspelo spraviti vse petletnike s teh težkih strojev.)
- Na Nytolevem uspavalnem sredstvu: Previdno! Lahko povzroči zaspanost (Aja? In jaz ga jemljem zakaj?)
- Na večini lučk za novoletnje jelke: Samo za zunanj ali notranjo uporabo! (A je še kaka druga?)
- Na nekem japonskem multipraktiku: Ni za drugo uporabo (Kaj!?! Prav rada bi vedela, za kaj bi se ga lahko še uporabilo!)
- Na Nobbyjevih oreščkih: Pozor! Vsebuje oreščke! (To pa je nekaj novega!)
- Na švedski motorni žagi: Ne poskušajte zaustaviti verige z rokami ali genitalijami! (Ammm, se to kje pogosto dogaja?)

anonymous

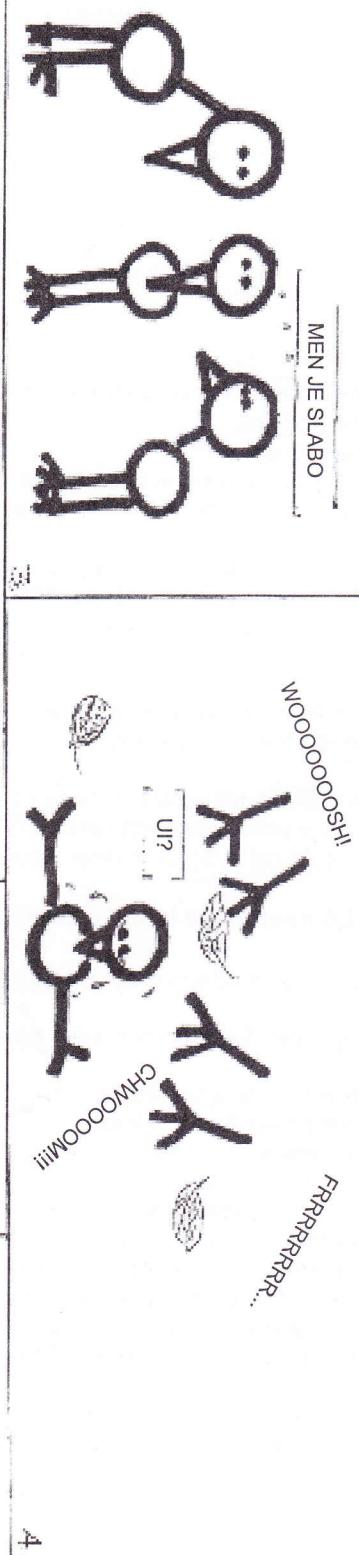
totalno resno

H5N1

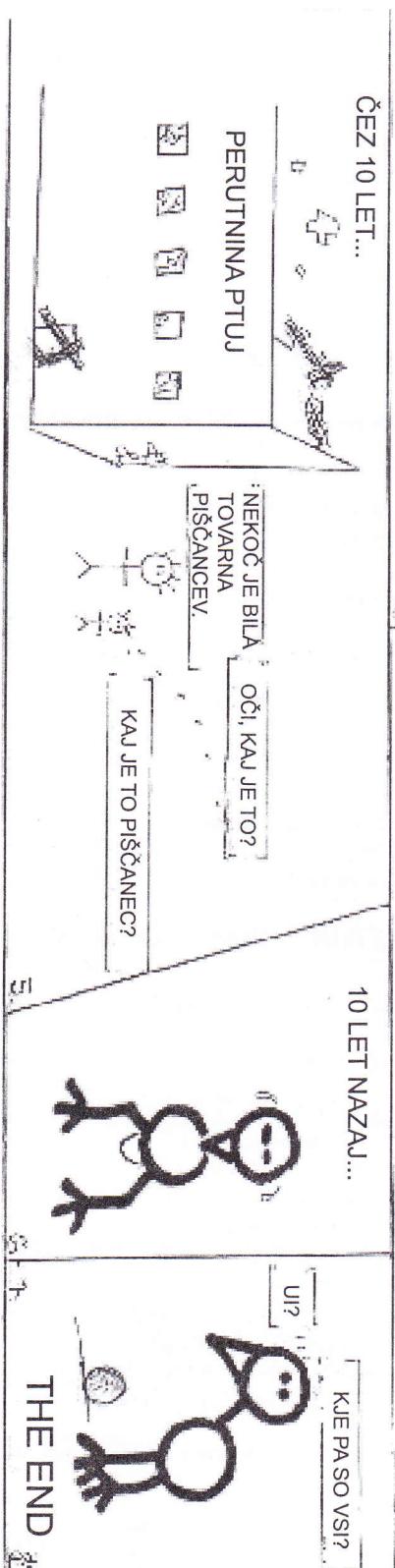
TOVARNA PERUTNINE PTUJ

1.

2.

3.

Križanka

PRE-
BIVALEC
ITALIJE

		KANTAV-TOR SMOLAR	SL. FILM			ALOJZIJ VREMŠAK	
ŽALEZNIŠKA KOM- POZICIJA					POJAV NA VODI		1
JUNAK SOFOKLE- JEVE GR. KO- MEDIJE				4	PIJANEC		
	KEM. ELEMENT					CELIA IMRE	
		OTOK ČAROVNICE KIRKE				IGRALEC VALIČ	
		NATRIJ					3
			5	OTOČJE OB ZAH. OBALI IRSKE			
				GR. ČRKA			
	SKAND. M. IME						2
				OSKAR DANON			

Pride moški k vedeževalki. Pa pravi ona: "Vidim, da ste oče 2 otrok." On odgovori: "To menite vi, v resnici sem oče treh otrok !" Ona pa smeje:"To menite vi..."

Eva priateljici ob kavici: "Zdaj moram pa res paziti, da ne zanosim."
Prijateljica: "Mislila sem, da se je tvoj mož steriliziral."
Eva: "Saj, zato pa..."

Pride deklica v trgovino za male živali.
"Rada bi zajčka," pravi.
Prodajalec: "Tega lepega rjavega z velikimi očmi ali onega nežnega ljubkega z rdečim smrčkom?"
Deklica: "Mojemu pitonu bo to vseeno..."

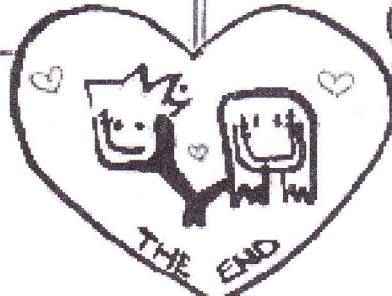
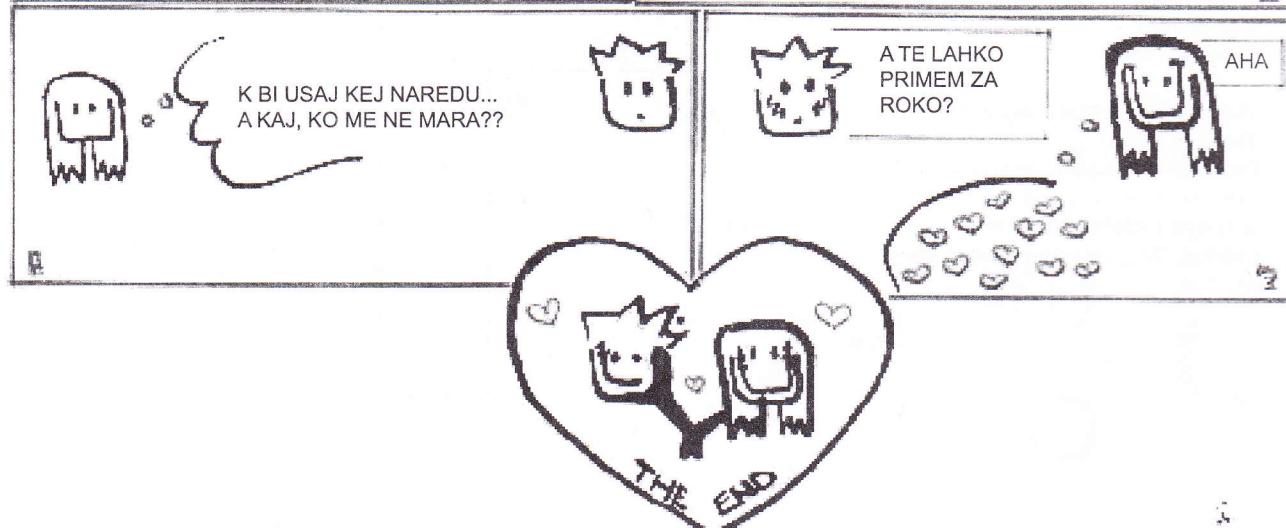
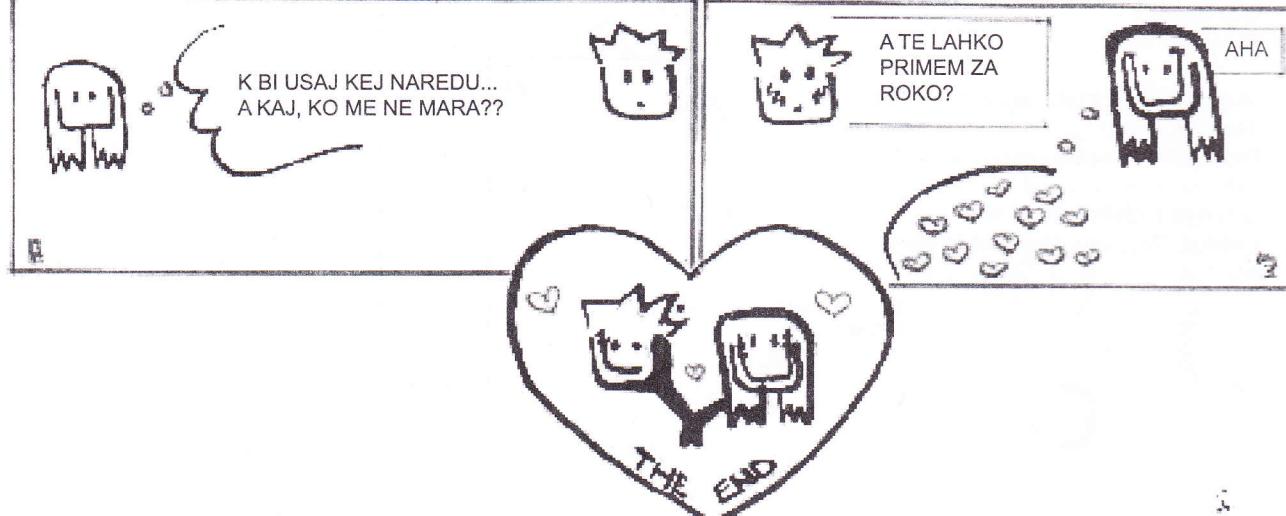
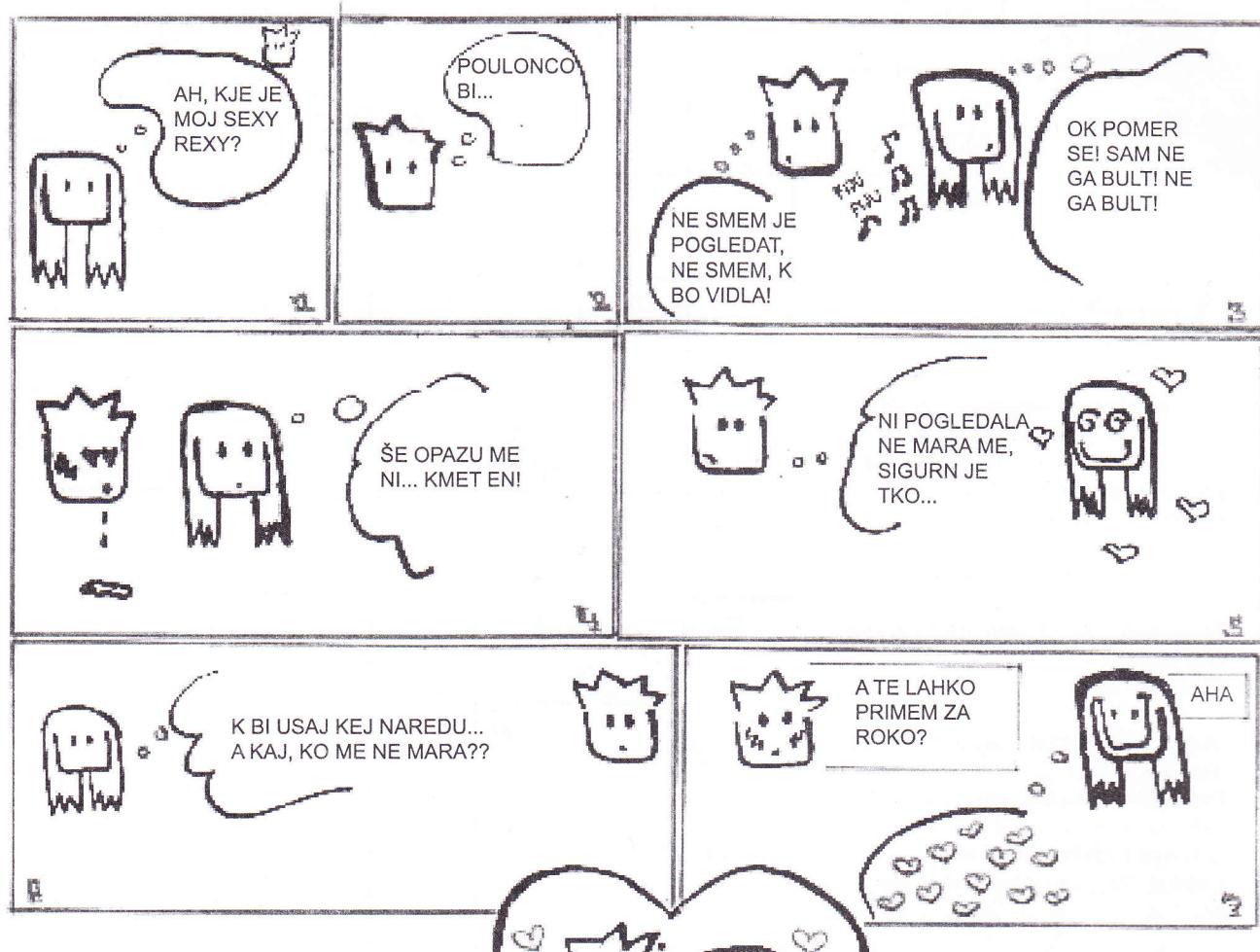
just_me

GESLO:

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

SEXY REXY & POULONCA

NAUK: NI VSE, KAKOR IZGLEDA...
NAUK 2: ČE NE PROBAŠ, NIKOLI NE IZVEŠ...

totalno resno

Prostovoljstvo

O PROSTOVOLJSTVU, NEPLAČANEM DELU IN SPLOH VSEM, KAR JE POVEZANO Z DENARJEM ALI UMAZANA PROPAGANDA ...

Prostovoljstvo je današnji mladini kar nekakšna tabu tema. Vsakdo bi rad pomagal, le redki pa se tega kasneje lotijo zares. Plemenith idej je v naši podalpski deželici premnogo, a vsi želijo preložiti konkretno delo na nekoga drugega. Ne vem zakaj, a ljudje se kar nekako brezglavo otepajo vsakršnega dela, ki njihovega vloženega časa ne bi nekako nagradil z neko določeno vsoto, ki jo lastnik kasneje imenuje težko prigarani zaslужek. Najbolj žalostno pri vsem tem je, da to plačano "garanje" najpogosteje sploh ni vredno plačanega. Iz lastnih izkušenj lahko povem, da sem za toliko, koliko sem bil plačan, delal dve polovici premalo. In to je dejansko res. Sedeti v pisarni z odprtim MSN-jem in googlom, v katerega vpisujem najbolj kretenske besede, ki si jih v danem trenutku lahko zamisljam, vse to iz čistega dolgočasja in biti za to plačan 1000 tolarjev na uro, kajpak ni realno. Zato toliko bolj cenim ljudi, ki se ob omembni prostovoljnega dela ne zmrdejo in so pripravljeni vložiti svoj čas in trud v nekaj, za kar vejo, da jim bo povrnilo le kakšen nasmeh in osebno zadovoljstvo. In še to je veliko. In tako sem se tudi sam odločil, da del svoje rahle hiperaktivnosti zaposljam tako, da se vključim v prostovoljno delo. Ne mislim pametovati, kako je prostovoljno delo način življenja in oh in sploh. Lahko pa je, če tako izbereš. A nekaj je sigurno. Prostovoljno delo je drugačno. In konec concev veliko bolj koristno tebi samemu, kot se zdi na prvi pogled. K temu še posebej pripomore dejstvo, da so prostovoljci predvsem mlajši ljudje, ki se s celotno delavsko birokracijo še niso srečali. In tudi prostovoljstvo je delo. S polno birokracije. In nekaj najbolj krasnega pri vsem tem je ravno to. Nekaj tako pomembnega, kot je pisanje prošnje, zbiranje sponzorjev, predstavljanje in realizacija projektov in še večina birokratskih procesov, ki jih nujno potrebujemo za preživetje, se nikoli ne naučimo v šolah. Zopet smo pri vprašanju, če sem res izobražen, ko končam gimnazijo. In da ne omenjam vseh referenc, ki jih na ta način pridobimo. Grozno koristna stvar, to prostovoljno delo. Pri vsem tem pa je najhujše nekaj. Ljudem postaja vseeno. Vseeno za vse. In prostovoljstvo tega nikakor ne more popraviti. Spremeniti svet na ta način je utopia. Ljudje na ta način ne spremojamo sveta. Na ta način spremojamo sebe. Iz materialističnih egoistov se spremojamo v ljudi. Sploh pa, ali ni najlepše nekomu pomagati? Vam je res? Prostovoljstvo je nekaj drugega. Prostovoljstvo je, ko delaš nekaj za nekoga drugega, ki to potrebuje. Kadarkoli. In nagrade so veliko večje, kot bi si človek lahko mislil. Videti nekoga, ki je srečen, in vedeti, da si s svojim dejanje le kanček vplival na to, je več kot ves denar na svetu. Prostovoljci ne delajo boljšega sveta. Le razpirajo oblake za tisto sekundo sonca, ki se ji uspe prebiti skozi. In kaj je svet brez sonca? Čisto nič. www.prostovoljstvo.org ...

Nero

Ledina je hotel

Ste opazili nenavadno podobnost med hoteli in Ledino? Še ne?

Hoteli so grozno brezosebni. Prideš, ko moraš in najameš sobo, v kateri je prejšnjo noč spal nekdo drug. V teh sobah te nihče ne moti, razen občasnih obiskov sobarice, ki sobo malo spravi v red. A v teh sobah ljudje kljub brezosebnosti hotelov počnejo grozno osebne stvari, kot so tuširanje, preoblačenje in še karkoli je takega. Ko opravimo, kar smo morali, in gremo domov, se odjavimo iz hotela in sobo, v kateri smo bivali še prejšnjo noč, zasede nekod drug. In tako je, kot da nas ne bi bilo. In tudi ne briga nas, če smo kakšno stvar polomili, saj tako ali tako ni naša in nam z njem ni treba živeti. A uslužbenci so tam vsak dan. In tudi ko mi odidemo, oni ostanejo in živijo z rečmi, ki smo jih polomili. In ravno zato začenjajo pozabljaliti, kako radi imajo pravzaprav ta hotel ... Še vedno ne vidite podobnosti?

Nero

Štiri leta...

ŠTIRI LETA ŠPARTANSKE VZGOJE ALI KAJ JE TO ŽIVLJENJE

V zadnjem času razmišljam le v dveh stvareh. O tem, kateri faks želim obiskovati naslednje leto in kaj želim storiti s svojim življenjem. Po dolgotrajnem premisleku sem sklenil, da vprašanji konec concev zahtevata isti odgovor. Pred mano je ogromna odločitev. Z izbiro faksa si določim življenje. Da malo razložim. Najprej preteklost.

Še dobro se spominjam svojega prvega šolskega dne, ko so me kot vsakega novopečenega fazana obmetavali s koruzo in me ogovarjali z vsakršnimi sinonimi za male pernate prijatelje. Oh, dobri starci časi! Leta so minevala kar prehitro in vsekakor niso bila lahka. Profesorji nam tako kot vsem niso prizanašali in tudi brezglavo benteje nad šolskim sistemom ni pomagalo. S časom sem takoj zasovražil šolo, da sem hotel postati eden izmed njih – profesorjev, namreč. In čeprav mi testi iz nemške slovnice in matematičnih logaritmov niso povzročali prevelikih trirov, sem v šolo rad zahajal. Predvsem zaradi jutranjih kavic in lepih deklet, ki jih je šola na srečo polna. In konec concev, preden sem stopil na gimnazijo, nikoli nisem mislil, da mi bo dovolj zadostna ocena ali da bom kdaj želel postati eden izmed ljudi, ki se zadržujejo v zbornici. A tako se je obrnilo. In kako je sedaj? Točno v tem trenutku iz mojih zvočnikov bobni Polona Kasal, katere CD sem kupil legalno. (Nič nimam proti piratiziranju Jessica Simpson, a Poloni in Guštiju kosa zaslужene pogače ne želim odžirati.) Če pogledam življenje v teh štirih letih do tega trenutka, mi postane slabo, žolč zeleni pa mi začne vreti v trebuhu. In zakaj? Ker sem se tako zelo spremenil. Svojim "problemom" izpred štirih let se smejam na ves glas in ugotavljam, da teza, da

totalno resno

se ne razumem s straši, ne more temeljiti na tem, da mi ne pustijo ostajati zunaj do 3. ure zjutraj. In konec končev, kar je najpomembnejše, je to, da čeprav v šoli prebijem največ časa, ni najpomembnejša (profesorji pa v jok). In to pravim kot bodoči profesor. Po končanem gimnazijskem programu se bom spomnil bore malo o sestavi mišic, kemijskih spojinah z natrijem, in še manj o pomembnih stvareh kot so, kaj je to davčna napoved in kje lahko javim spremembo stanovanja in zakaj imajo poslanci tako velike plače, ker se nekaterih takih stvari sploh nismo učili. Pa je to šola? Če pogledam, sem se v šoli naučil zelo malo. Prava vzgoja in to špartanska, je prišla iz življenja. Življenje me je kar nekajkrat pošteno pretepllo. A nikoli tako, da ne bi mogel nadaljevati. In prihodnost? Prihodnost je nekaj, o čemer se zadnje čase pogovarjam kar malo preveč. A vem to, da je tisto, kar te nauči, največkrat prav življenje. Mislim, da imam kar srečo, saj se je v tej poplavlju testov in klasičnih predavanj našlo tudi nekaj profesorjev, ki so me nasmejali, tako da so me bolele čisto vse mišice, s katerimi se je dalo dejansko pogovoriti in ki so mi pustili, da malo razmišljjam sam. In kaj je moj namen? Moj namen ni delati reklamo za učiteljski poklic, saj se imajo že tako preveč dobro. (Eden izmed razlogov za mojo odločitev je tudi trimesečni dopust, ki pa ni kar tako). Želim le povedati, da se v šoli naučiš zelo malo. In prav zato ni najpomembnejša. Uspeh v šoli ne pomeni nujno uspeha v življenju. In tako sem izgubil svojo zadnjo misel. Kar izpuhtela mi je. Morali jo boste pač poiskatki sami. Življenje včasih svinjsko boli. A to je pač življenje. In ljudje smo nori. Zakaj mislimo, da je Mali princ knjiga za otroke?

Nero

Šolnina...

Prodam fotove zimske gume za šolnino!

To je bil le eden od transparentov, ki jih je bilo moč videti na črno sredo na Kongresnem trgu. Zakaj je pravzaprav šlo? Študentska in dijaška organizacija Slovenije sta z opozorilno demonstracijo žeeli vladu pokazati svoje nestrinjanje z reformami, ki predvidevajo uvedbo šolnin, privatizacijo šol, višjo obdavčitev študentskega dela... Ob deseti uri, ko ob običajnih dnevih center Ljubljane sameva, se je proti Kongresnemu trgu pričela valiti nepregledna množica mladine. Vse je kazalo na izpolnitve zadanega cilja. Trg se je polnil, transparenti so bili na svojih mestih. Tu pa se tudi konča. Veliko dijakov, študentov je dogodek izkoristilo za zabavo, ki se je končala s kupom praznih pločevin, steklenic... Prizorišče je po koncu bolj kot na prizorišče kakršnekoli demonstracije bodočih krojilcev države spominjalo na končano vaško veselico.

Nekateri pa so na trg prišli le po opravičila, nato pa nadaljevali pohod po mestnih trgovinah in lokalih. Skratka, po mojem mnenju namen ni bil dosežen, saj smo očitno MI, dijaki in študentje, res preveč nezreli, da bi se zavedali ciljev in se obnašali dogodku primerno.

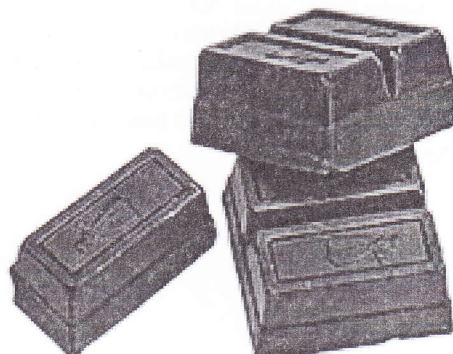
M.G.

šport

45. pokal Vitranc v Kranjski Gori

Letos je pokal Vitranc v Kranjski Gori potekal že decembra zaradi zimskih olimpijskih iger februarja 2006. 21. in 22. decembra 2005 so bili v Sloveniji najboljši smučarji na svetu. Pomerili so se v slalomu in veleslalomu. V sredo, 21. decembra, je bila na sporednu tekma v veleslalomu, ki si jo je zaslужeno prismučal Avstrijec Benjamin Raich. Po prvi vožnji je bil na vrhu Raich, takoj za njim pa Hermann Maier in tako je bitka za najvišjo stopničko tekla med dvema Avstrijcema. V drugi vožnji so si presenečenja sledila eno za drugim. Najprej je razočaral eden največjih favoritorov za zmago, Američan Bode Miller. Naredil je napako in tako se je zanj tekma končala. Veliko nesrečo pa je imel tudi Hermann Maier. Pri zadnjih vratcih je padel in tako prepustil zlato medaljo svojemu rojaku Benjamini Raichu. Drugi je bil Italijan Massimiliano Blardone, tretji pa Thomas Grandi iz Kanade. Slovenci nismo imeli nobenega tekmovalca v finalu veleslaloma. V četrtek pa je bila na sporednu še tekma v slalomu, kjer smo lahko v finalu spremljali vožnjo treh Slovencev: Draga Grubelnika, ki je prismučal na 12. mesto, Bernarda Vajdiča, ki je bil na koncu 21. in Aleša Gorzo, ki je zasedel končno 24. mesto. Po prvi vožnji je bil na prvem mestu spet Benjamin Raich, ki si je zelo želel dvojno zmago v Kranjski Gori. Vendar mu to ni uspelo. Ko se je podal na drugo vožnjo, se je na prelomnici zataknil za količek in tako so se te sanje razblinile. Tako je slalom dobil Italijan Giorgio Rocca, ki je zmagal že na prejšnjih dveh v Beaver Creeku in Madonni di Campiglio. Drugi je bil Thomas Grandi iz Kanade, bron pa si je prismučal Američan Ted Ligety. V slalomu pa sta razočarala Hrvat Ivica Kostelič in Avstrijec Mario Matt, ki sta naredila napako in končala tekmo sredi vitranske strmine. Največje razočaranje pa je »požel« Bode Miller, ki je v slalomu še brez točk. Upal je, da si jih bo privozil v Sloveniji. Po veliki napaki je sicer prismučal do cilja, vendar je bil prepočasen za finalno vožnjo. Organizatorji so se zelo potrudili in združili prijetno s koristnim. Ni se dokazovala samo smučarska žilica, ampak tudi dobrodelna. Denar so zbirali za otroško smučarsko opremo osnovne šole Leskovec. Poskrbljeno je bilo tudi za dobro zabavo s številnimi glasbenimi in plesnimi gosti. Kar pa je najpomembnejše: proga je bila odlično pripravljena, vsi tekmovalci so smučali pod enakimi pogoji in končno smo dočakali novo 4-sedežnico v Kranjski Gori (bil je že čas)!

čokoladka

Povprečen uspeh tekačev

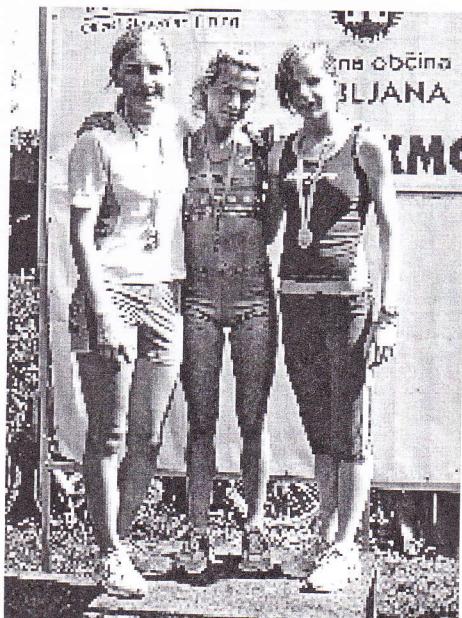
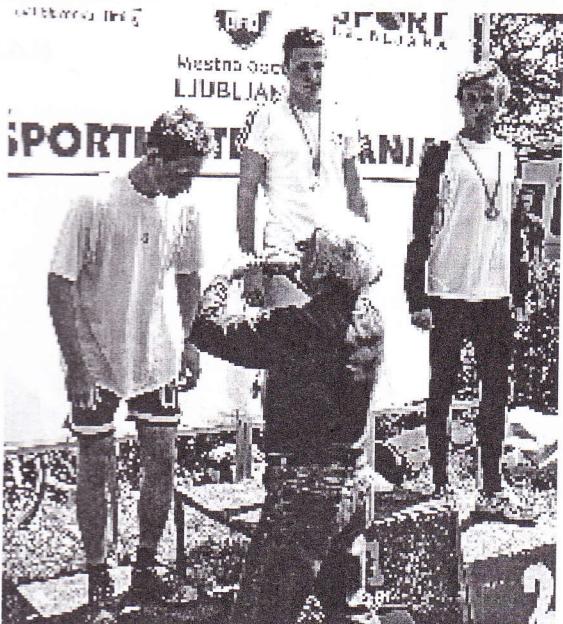
ciljno črto pretekel Aleš SENEKAČNIK. 13. je bil Blaž SLAMIČ, 19. pa Mark BABNIK.
Ekipno so Ledinci dosegli tretje mesto.

Ekipa deklet je bila manjštevilčna.
Med mladinkami letnika 1990 je na izvrstno 3. mesto pri-
tekla Maja HUDOKLIN, 11. pa je bila Nina KLOPČIČ.
Kot 6. je v cilj med mladinkami letnika 1989 pritekla
Anja ROBAVS, Karin KERMAVNAR pa je bila na kon-
cu 15.
Med mladinkami letnika 1988 se je na končno 11. mesto
uvrstila Maja ZAJC.
Ekipno so ledinke končale na 4. mestu.

M.G.

V Tivoliju se je 20.4.2006 odvijal spomladanski kros, ki so se ga (kot vedno) udeležili tudi dijaki gimnazije Ledina s spremstvom prof. TOMAC. Med mladinci letnika 1990 (in mlajši) je do 11. mesta pritekel Tilen BRIC, 16. je bil Klemen KOTNIK, na 30. mesto pa se je prebil Andrej NOVAK.

Najuspešnejši med mladinci letnika 1989 je bil s 3 mestom Luka SUHADOLNIK, Gašper MARLOT je bil 16., Nejc ČOŽ 27. in na končno 34. mesto se je prebil Nejc MARKOŠEK.
Pri mladincih letnika 1988 se je končnega 12. mesta veselil (ali pa tudi ne?) Gal BEVC, na 17. mestu pa je pristal Istok BILBIJA.
Med najstarejšimi (letnik 1987 in starejši) je do 10. mesta pritekel Tomaž BAVS, takoj za njim pa je

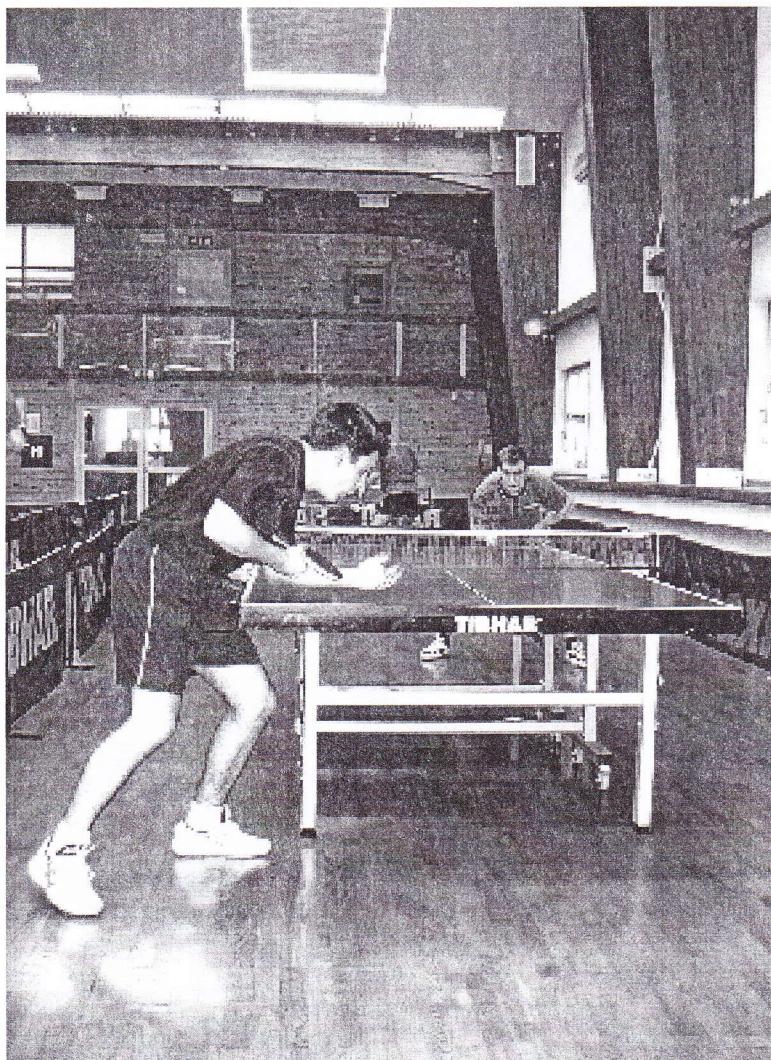
NoVICE iz sveta najnevarnejšega športa

Kot vedno poudarjam, smo lahko ponosni, da je med nami toliko uspešnih športnikov in športnic. Izvrstno so se namreč 12.3.2006 v Slovenski Bistrici na državnem prvenstvu v šahu (ekipno) odrezali naši šahisti in osvojili PRVO mesto. Hja, torej so postali novi državni prvaki.

Ekipo so zastopali Vesna ROŽIČ (4.I), Matej FILIP (2.G), Istok BILBIJA (3.C) in Aleksandra BILBIJA (2.D).

M.G.

Prvenstvo srednjih šol Ljubljane v namiznem tēnišu

(Ljubljana, 21., 22. in 23.3.2006, športna dvorana Krim)

Tudi v tem športu smo imeli ledinci svoje predstavnike, ki so jih spremljale prof. TOMAC, prof. JOVAN in prof. ŠILC TRČEK.

Ekipno se je najbolje odrezala naveza RADIČ, STANKOVIČ, ki se je prebila do končnega 4. mesta.

Med posamezniki pa je bil 1. PUPČEVIČ, na mesta od 5 do 8 pa se je uvrstil STANKOVIČ.

Med dekleti si je mesto od 5. do 8. priborila ekipa RADOMIROVIČ, STVARNIK. Med posameznicami pa je na 9.-16. mestu tekmovanje končala RADOMIROVIČ.

M.G.

PAPIR

Mladika, maj 2006

Oddelek za razvoj sistema proračuna pripravlja sistemske rešitve na področju proračuna in javnih financ ter sodeluje pri razvoju sistema in programske opreme za potrebe priprave in izvrševanja proračuna, srbi za podatkovne baze, pripravlja kompleksnejše analize v zvezi s pripravo in izvrševanjem proračuna ter druge analize s področja plač, materialnih stroškov itd. Opravlja naloge, ki se nanašajo na pripravo proračuna ter oblikovanje izhodišč in navodil za planiranje. Sodeluje pri pripravi dinamizirane projekcije proračuna in kvot za posamezna obdobja, pri pripravi zaključnega računa in pri pripravi priročnikov za proračunske uporabnike.